

Sygn. akt II CSK 790/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa R. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1272/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
przyznaje adw. E. W. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w
Łodzi kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o podatek
VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitej jego wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania w tym zakresie jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda R. P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2 kwietnia 2014 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 i 4 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r. V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r. V CZ 131/00, OSNC 2001 nr 10, poz. 156).

W skardze kasacyjnej te wymagania nie zostały spełnione, nie powołano bowiem argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

W skardze kasacyjnej nie wykazano także, aby w rozpoznanej sprawie występowało istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia. Nie jest nim sformułowane we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pytanie: „czy wobec

treści art. 417 § 1 k.c. statuującego odpowiedzialność Skarbu Państwa za niezgodne z prawem działanie dopuszczalna jest taka wykładnia art. 448 k.c. w myśl której rozmiar przyznawanego zadośćuczynienia uzależniony byłby od stopnia winy naruszciciela?”.

Zagadnienie relacji zachodzących między art. 417 § 1 i art. 448 k.c. zostało rozstrzygnięte w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 r., III CZP 25/11 (OSNC 2012 nr 2, poz. 15), w której wyjaśniono, że o ile art. 417 k.c. przewiduje odpowiedzialność opartą na przesłance obiektywnego niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej, a wina pozostaje poza przesłankami konstytuującymi obowiązek odszkodowawczy, to przesłanką przyznania zadośćuczynienia jest – zgodnie z art. 448 k.c. – doznanie przez osadzonego krzywdy; jej ustalenie i ocena rozmiaru należy do sądu orzekającego, uwzględniającego okoliczności konkretnej sprawy.

Sąd Apelacyjny w starannie opracowanym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób dobitny – zgodnie z poglądem wyrażonym w powołanej uchwale – podkreślił, że „dla przypisania Skarbowi Państwa odpowiedzialności deliktowej nie jest konieczne, aby zachowanie wyrządzającego szkodę było zawinione, wystarczające jest bowiem ustalenie, że jego postępowanie jest obiektywnie bezprawne”. Kwestię bezprawności Sąd Apelacyjny zbadał w odniesieniu do obu roszczeń będących przedmiotem sporu i wyczerpująco wyjaśnił przyjętą w tym zakresie ocenę. Powody, dla których na podstawie art. 448 k.c. zasądził 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę związaną z leczeniem w warunkach więziennych, oddalając dalej idące żądanie, Sąd Apelacyjny podał, powołując szereg okoliczności, według których miarkował wysokość zadośćuczynienia. Okoliczność, że Sąd Apelacyjny w tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku jako kryterium oceny odnośnie do wysokości zadośćuczynienia podał m.in. „stopień winy naruszciciela”, nie należało odczytać – jak zostało to uczynione w skardze kasacyjnej – że wina jest przesłanką odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie art. 448 k.c. Przeczy temu pełny tekst uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu orzeczono na podstawie § 19 w zw. z § 11 pkt 25 w zw. z 13 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).